

procent overstiger 8. Da skal Regeringens Samtykke indhentes til højere Skatteudskrivning.

Ordføreren mente, at Forslaget ikke kunde hindre, at Skatteprocenten blev for høj, og han vilde hellere have Vælgerne selv — dog under »visse betryggende Former« — til at bestemme deres egen Skatteprocent end Regeringen.

At der med »visse betryggende Former« menes en eller anden Slags Klasseinddeling, er let at forstaa.

Socialdemokraten C. C. Andersen mente, at han stod som det eneste Udvalgsmedlem, der var bleven Regeringsforslaget tro, hvorimod Regeringen paa flere afgørende Punkter havde svigtet sit eget Forslag. Ogsaa han var utilfreds med Ændringsforslaget under Nr. 39, og nævdede, at det var en Indskrænkning i Byraadene og Sogneraadene Ret til at udskrive højere Skatter, naar der var en Grænse, som ikke maatte overskrides uden Samtykke fra Indenrigsministeren eller Amsraadene, der tilmed var valgt ved privilegeret Valgret. Stærkt angreb han desuden Ændringsforslag Nr. 40 til § 20, som bevarer den privilegerede Valgret til Amsraadene, idet han frygtede for, at Sogneraadene, der sammensættes ved Hjælp af Forholdstalsvalgmaaden, nok skulde sørge for at vælge $\frac{2}{3}$ af Amsraadets Medlemmer blandt de højstbeskattede. Han troede ikke, at denne Lov, hvis den blev vedtaget, vilde tilfredsstille noget Parti her i Landet. Der vilde Dagen efter, at Forslaget var stadfæstet, rejse sig en stærk Bevægelse for at faa det forandret igen. »Og denne Bevægelse vil ikke standse, før man har faaet gennemført den almindelige kommunale Valgret og det kommunale Selvstyre helt og holdent«.

Maaske har Landstingsmanden Ret i sin sidste Paastand. Men om saa var, noget vil der være naaet, ja, endog meget, om det nuværende Forslag bliver Lov. Og det er jo sjældent muligt at naa alt paa én Gang.

Nu mener de frikonservative, at de har strakt sig umaadelig langt, der kunde dog nok komme den Tid, da de maa strække sig endnu længere.

Straks efter C. C. Andersen talte *Grev Friis*, de frikonservatives Ordfører.

Hele hans Tale viste tydeligt, at han var sig bevidst, hvor nødvendigt det var for hans Parti at være »imødekomende«

overfor Regeringen. Folket krævede Klasseinddelingen ophævet, Landstingsvalget havde vist det klart og bestemt. »Til Landstinget valgtes ikke en Mand, ja, saa vidt jeg erindrer, opstilledes ikke en Mand fra Reformpartiets Side til Forsvar for Klasseinddelingen. Og jeg tror, at ethvert fornuftigt Menneske her i Landet vil indrømme, at nu er det en Umulighed og ganske ørkesløst at rejse en Kamp for Bevarelsen af disse Klasser«.

Indenrigsministeren besvarede de forskellige Angreb paa Ændringsforslagene.

Imod Stemmepligten som særlig rettet mod Kvinderne oplyste han, at det ikke saa ud til, at man behøvede at frygte for, at Kvinderne ikke vilde benytte sig af deres Stemmeret. Ved Valgene til Menighedsraad havde saaledes 40 % af Kvinderne taget Del i Afstemningen, og det gennemsnitlige Antal, der overhovedet stemte ved disse Valg, var kun 47 %. Paa Island havde Kvinderne taget ivrig Del i Valget. I andre Lande saa man det samme.

Blandt »Kv. o. Sf.«s Læsere er der vist ikke mange, der kan tænke sig at undlade at afgive deres Stemme, naar de først har faaet Ret dertil.

Men om just det Parti (Højre), der foreslaar *Stemmepligt*, vil profitere ved Kvindernes Deltagelse, det er et Spørgsmaal.

I næste Møde, d. 15., angreb den frikonservative *Sonne* stærkt det Forslag, hans Partifælle i Udvalget var gaaet ind paa med Hensyn til Amsraadene Mynighed. Den privilegerede Valgret betød her intet, fordi det dog til syvende og sidst — naar Amsraadet nægtede sit Samtykke til højere Skatteudskrivning — blev Vælgerflertallet, der blev Højesteret i Skatteudskrivningsspørgsmaalet. Amsraadene blev degraderede til en Paradeinstitution, hvis Medlemmer fungerede som Nikkedukker. Sonne kunde ikke gaa med til sit Partis Kompromisforslag og mente ikke længere at have Forpligtelser overfor Partiet.

Som man ser af de her anførte Udtalelser under Forhandlingerne, er Ændring Nr. 39 falden baade Socialdemokraterne og Højremændene for Brystet. Det ene Parti finder den reaktionær, det andet for radikal. Næste Behandling, som altsaa bliver den tredje og afgørende, er foreløbig sat paa Dagsordenen til Onsdag d. 26. Februar. Men det er ikke sikkert, at det naas. Højre har bedt om Udsæt-